

Utfridd Fra Den Nåværende Onde Verden

David Wilkerson March 25, 1996

Jeg tror at rettferdiggjørelsen ved tro er den grunnleggende sannheten i kristendommen. Du kan ikke kjenne sann hvile og fred før du er overbevist om at du aldri kan holde mål i Guds øyne gjennom dine egne rettferdige gjerninger.

Dersom du ikke forstår Kristi fullkomne rettferdighet som er din ved troen, vil du føre et strevsomt og slitsomt liv. Du vil tilbringe dine dager med å prøve å behage Gud gjennom et slags lovisk, håpløst forsøk på å bygge din egen rettferdighet. Men sannheten er, du vil aldri ha noen rettferdighet å komme til Herren med!

Du er utvilsomt kjent med det avsnittet hos Jesaja som sier at all din rettferdighet er som skitne filler i Guds øyne. Dette betyr ikke at Gud forakter våre gode gjerninger -- ikke i det hele tatt. Gud ønsker våre rettferdige handlinger, og vi skal gjøre gode gjerninger. Men dersom du tror at dine gode gjerninger gir fortjeneste til din frelse -- at de gjør det mulig for deg å stå hellig fremfor Gud -- da er de ikke annet enn skitne filler. Du er på vei mot skipbrudd!

Du kan selvfølgelig være fornøyd på grunn av de gode gjerninger du gjør. Du vil sannsynligvis glede deg over et øyeblikks seier hver gang du motstår en fristelse. Og det er kan hende dager, da du tror at du har overvunnet en av dine kjælesynder. Du føler deg rettferdig, at Guds velvilje er over deg.

Men neste dag svikter du -- du faller tilbake i en synd -- og plutselig mister du all din glede. Du tror at Herren er sint på deg. Du undres på om du har mistet din frelse. Du tenker: "Jeg vil aldri greie det" -- og du ender opp med å gjemme deg for Gud!

Det er en berg-og-dalbane tur med følelsesmessige oppturer og nedturer -- med opp-og-ned, kald-og-varm, synd-og-bekjenn-og-synd-og-bekjenn -- alt etter hvor snill eller slem du har vært en bestemt dag. Det er et liv i elendighet -- fordi du prøver å behage Gud i ditt eget kjød!

Kjære, ingen rettferdighet i kjødet vil noensinne bestå innfor Gud. Selv de beste mennesker blant oss -- de mest moralske, gudfryktige helgener -- har alle sviktet jammerlig og ikke nådd opp til Guds ære. Ingen av oss kan noensinne bli godtatt i Faderens øyne ved våre gode gjerninger. Vi er godtatt av Ham bare slik vi er i Kristus!

" for I er alle én i Kristus Jesus." (Gal. 3:28).

Når vi vender oss til Jesus med frelsende, selvfornektende tro, blir vi ett i Kristus. Å være "i Kristus" betyr at Gud godskriver oss Jesu rettferdighet. Alle våre synder er vasket bort på grunn av Hans verk, ikke vårt eget!

Dessuten, vi er ikke bare ett i Ham, men vi er også fullkommen i Ham. På korset ble vårt gamle menneske -- med alle dets kjødelige lyster og begjær, all sin egenrettferdighet, alt sitt strev -- ryddet av veien i Guds øyne. Gud sa: "Jeg er ferdig med det gamle menneske. Han er naglet til korset. Fra nå av kan bare ett Menneske bli stående innfor Meg -- et fullkomment rettferdig Menneske -- Jesus Kristus. Og alle som er ett i Ham er tilgitt, godtatt -- regnet som rettferdige i Mine øyne!"

Uten at Du Griper Denne Fundamentale Sannhet, Kan du Ikke Seire i Disse Siste Dager!

Vi er rettferdiggjort, gjort fullkomne i Guds øyne, ved vår tro på det verk Jesus gjorde på korset. Du skjønner, Gud godtar ikke mindre enn fullkommen rettferdighet. Og det finnes bare én fullkommen rettferdighet -- Jesu Kristi rettferdighet. Bare Han oppfyller til fulle alle lovens krav. Bare Han tilfredsstiller Guds rettferdighet med hensyn til synden.

Jeg takker Gud for alle gode, rene, moralske, trofaste mennesker i Kristi legeme -- folk som ikke bedrar, lyver, stjeler, drikker, røyker, bruker stoff, gambler, som ikke kaster lystne blikk på pornografi, eller sladrer og baktaler. Alle kristne burde leve på denne måten.

Men ingen av disse tingene vil holde på Dommens Dag! Vi kan ikke sette vår lit til noen av dem for å oppnå gunst eller godkjenning hos Gud. Likevel er det et trist faktum at millioner av mennesker tror at de kan bli stående innfor Gud ut i fra sine gode liv. Nei! Vi må alle forstå denne sannheten: Vi kan bare bli rettferdiggjort ved tro på det verket Jesus har gjort på korset!

Men, når jeg nå har sagt det, la meg fortelle deg resten av historien. Hvis du ikke går lengre enn rettferdiggjørelse ved tro -- hvis din læresetning ender med å erklære: "Jeg er gjort til Kristi rettferdighet ved troen" -- da er du i alvorlig fare!

Det er her mange kristne feiler. De sier: "Jeg er Kristi rettferdighet!" Nei! Vi er ikke Kristi rettferdighet. Vi har fått Kristi rettferdighet tilregnet oss! Vi har ingen rettferdighet i oss selv; det finnes ikke noe godt i oss.

Kristi fullkomne rettferdighet blir ikke inngytt i oss eller øst inn i oss. Tvert om blir vi betraktet som rettferdige i Guds øyne på grunn av Jesus. Kristi rettferdighet blir godskrevet vår konto! Gud tilregner oss Kristi rettferdighet.

Denne rettferdigheten er ikke noe som er inne i oss. Den er tvert om kun i Kristus. Likevel, når Gud ser på oss, ser Han oss bare slik vi er i Kristus -- som fullkomment rettferdige!

Da Paulus Først Forkynte Rettferdiggjørelse Ved Tro, Ble Han Med Urett Anklaget For å Forkynne et Ettergivende Evangelium!

Da apostelen Paulus forkynte sin åpenbaring om å bli rettferdiggjort ved Kristi fullkomne rettferdighet, ble det sagt at han forkynte en tolerant livsstil. Folk pekte på, at dersom vi er frelst, tilgitt, godtatt og regnet som rettferdige, alt på grunn av troen på Kristus, så skulle vi alle gå ut og synde videre. Tankegangen var: "Gud kan vise enda mere nåde -- og Han vil få enda større ære!"

Paulus ropte: "Det er baktalelse! Det er overhodet ikke det jeg sier." Senere har sannheten han forkynte blitt ytterligere forvrent av mange som brukte den som en unnskyldning for å fortsette i synd. Ut av dette kom en lære som kalles antinominisme. Dette ordet betyr bokstavelig "anti-lov," eller, "uten innskrenkning." Det er en lære uten restriksjoner.

Representantene for antinominismen vektlegger friheten i Kristus. De sier: "Jeg har fullstendig frihet i Kristus! Jeg har ingen trelldom, ingen skyldfølelse, ingen fordømmelse -- fordi Jesus betalte alt for meg. Han er mitt vederlag for Gud, slik at Faderen nå ser Jesus når Han ser på meg. Jeg er trygg, frelst for evighet -- så jeg kan gjøre som jeg ønsker!"

En av de ledende teologer for antinominismens lære var en mann som het dr. Crisp. Det følgende er noen avsnitt fra kjernen i hans lære:

"Guds kjærlighet avhenger overhodet ikke av noe i meg, slik at kjærligheten aldri vil endre seg som følge av min synd; og av denne årsak, når jeg synder, som for eksempel ved hor eller mord, vil Gud alltid betrakte meg som ett med Sin egen Sønn, som har fullført all rettferdighet for meg. Og som Han `alltid har behag i' Ham, så også med meg, for jeg er `ben av Hans ben og kjøtt av Hans kjøtt.'

Det finnes derfor ingen lengder, som jeg ikke kan løpe, heller ingen dybder, som jeg ikke kan falle i, uten å mishage Ham; slik som David gjorde, som på tross av sine gjentatte frafall ikke mistet sin karakter som en mann etter Guds hjerte. Jeg kan myrde sammen med ham, jeg kan tilbe Astarte sammen med Salomo, fornekte Kristus med Peter, røve med Onesimus, begå incest sammen med Korintierne, uten å forspille hverken den guddommelige gunst eller Guds rike ...

Jesu Kristus gjorde meg `fullkommen' ved et offer -- jeg som er `helliggjort' i alle mine synder. I Ham er jeg

fullkommen i alle mine misgjerninger jeg tror Gud vil overse mine synder, det være seg hor, mord eller incest, til Sin ære og mitt beste"

Antinominismens lære høres avskyelig ut for enhver sann troende. Likevel er kristenheten i dag full av mennesker som lever i nettopp dette "dårenes paradiso." De hevder at de er blitt gjort til Kristi rettferdighet. De skryter av at de er evig forløst. Men de har aldri vendt om fra sine synder!

De drikker, røyker, fester, de går til sengs med hvem som helst -- mens de hele tiden sier: "Jeg er frelst, fordi Jesus er min rettferdighet! Alt er avgjort av troen. Så det har ingen betydning hva jeg gjør." Men slike mennesker er gjort til slaver under sine gamle fordervelser. De er fremdeles "av verden" -- lever i fornøyer, forurenset av denne tidsalders ånd, blindet og bedratt av synden.

Mange kristne hører faktisk nådeforkynnelse -- preker om Kristi fullkomne rettferdighet som er tilgjengelig ved troen -- og likevel gir den dem en falsk følelse av trøst! De fortsetter i sin synd, og sier til seg selv: "Kanskje mine synd ikke er så ille. Kanskje Jesus er min rettferdighet i en slik grad at Gud vil overse den!"

Nei! Slike mennesker har trosset Guds nåde. Paulus sier at de har misbrukt nådens budskap!
Det er Alltid en Risiko Forbundet Med å Forynne et Budskap Om Nåde!

Faren med å forkynne nåde er at folk vil misbruke det, slik de gjorde med Paulus -- ærekrenkende forteller de, at jo mere vi synder, jo mere kan Guds nåde bli tydelig iblant oss. En slik lære er farlig, fordi den utelater noe vesentlig -- noe som er sentralt i evangeliet!

La meg gi deg hjertet i det sanne budskapet om nåde: Det er ikke et toleransens evangelium -- men et som underviser om hellighet!

"For Guds nåde er åpenbaret til frelse for alle mennesker, idet den optukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster og leve tuktig og rettferdig og gudfryktig i den nåværende verden, mens vi venter på det salige håp og åpenbarelsen av den store Guds og vår frelser Jesu Kristi herlighet." (Tit. 2:11:13).

Ifølge Paulus, så vandrer vi ikke i nåden før vi har brutt med forfallet i verden. Uten at vi bestreber oss gjennom den Hellige Ånds kraft på å føre gudfryktige og rettferdige liv, mens vi venter på Herrens komme i hver eneste av våre våkne stunder, da kjenner vi ikke Guds nåde!

Flertallet av kristne ønsker tilgivelse -- men det er også alt. De ønsker ikke å bli utfridd fra den nåværende verden, fordi de elsker den. De er knyttet til sine synder, uten ønske om å gi opp denne verdens fornøyer. Så de klammer seg til en læresetning som sier. "Jeg kan lever som jeg ønsker -- så lenge jeg sier: `Jeg tror!' "

De ønsker ikke å høre om lydighet, omvendelse, selvfornektelse, å ta opp sitt kors, å ta Kristi åk eller byrde på seg. De ønsker heller å leve i denne verden uten innskrenkning, mens de tror at de har en Frelser som vil tilgi dem tilslutt.

De ønsker ganske enkelt å bli unnskyldt på Dommens Dag -- å få alle sine misgjerninger oversett. De forventer at Jesus skal åpne perleporten, legge sin arm rundt dem og lede dem ned en gate av gull til deres reserverte herskaps hus -- selv om de aldri har brutt med denne verdens ånd!

Paulus skriver:

" og skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hva som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne!" (Rom 12:2).

Vi skal bryte med denne verden fullstendig -- og føye oss etter Kristus alene!

Du skjønner, Jesus rettferdiggjorde oss gjennom troen for en bestemt hensikt: Det er å gi oss mot og sette oss istand til å motstå djevelen og overvinne verden, i Guds Ånds kraft. Ja, Jesus døde for oss slik at vi kunne få evig liv; det er i sannhet vidunderlig. Men Han døde også for at vi kunne nyte utfrielse i og fra den nåværende onde verden!

".... Han som gav sig selv for våre synder for å fri oss ut av den nærværende onde verden etter vår Guds og

Faders vilje;" (Gal. 1:4).

"... Han som gav sig selv for oss for å forløse oss fra all urettferdighet og rense sig selv et eiendomsfolk, nidkjært til gode gjerninger." (Tit 2:14).

Det Finnes et Innviklet Teologisk Problem Som Har Delt Kristenheten i Århunderer.

Et århundregammelt teologisk spørsmål raser fortsatt idag. Det er: "Hva er Guds rolle i vår frelse, og hva er vår rolle?" Det er et spørsmål om tro kontra gjerninger.

En skoleretning som kalles Calvinisme, sier at Kristus har gjort et fullbrakt verk, slik at ingen andre gjerninger er nødvendige. Den andre leiren, kalt Armenianisme, sier at vi er rettferdiggjort slik at vi kan gjøre gode gjerninger gjennom den Hellige Ånds kraft.

Den ene leiren siterer Galaterbrevet, og erklærer: "Paulus sier at evangeliet er ved troen alene, uten gjerninger." Den andre leiren peker på Jakobs brev, og sier: "Jakob erklærer at tro uten gjerninger er død. Vi må gi bevis for vår tro gjennom våre handlinger!"

I sannhet, begge disse ståsteder er riktige. Det er ingen motsigelse mellom dem. Her er det som virkelig blir sagt:

1. Gjerninger vil ikke rettferdiggjøre eller innbringe frelse for noen.
2. De som er ivrige etter å gjøre gode gjerninger beviser at de har den slags tro som rettferdiggjør.

Disse to er begge vidunderlige, livgivende, Bibelske sannheter om troens natur.

Men fakta er, at ikke all tro rettferdiggjør. Ikke all tro er en tro som frelser. La meg forklare.

Siden Times Square Church ble grunnlagt for ni år siden, har tusener gått ned midtgangen her, stått ved alteret, bedt en synders bønn og sagt: "Herre jeg tror. Frels meg!" Men flertallet av dem gikk tilbake til sine plasser og til sine hjem ufrelste! De gikk tilbake i den samme tilstand som de kom i.

Mange kristne sier at de tror på rettferdiggjørelsen ved tro. Men bare det å si ordene "jeg tror," vil ikke rettferdiggjøre dem. Tross alt så sier Bibelen at selv djevlene tror og skjelver. Slike mennesker har ikke bragt en ekte, frelsende tro til Herren.

Dersom du gikk ut i gatene og spurte tilfeldige mennesker: "Tror du at Jesus var Guds Sønn? at Han kom til jorden for å tjene? at Han ble korsfestet og gjennoppsto?", ville det langt største flertallet av folk svare: "Ja, jeg tror alt dette." Men de er ikke frelst! Bare å gi et mentalt samtykke til disse tingene vil ikke innbefatte en frelsende tro. Det er ikke en tro som rettferdiggjør!

Jesu Kristi kirke trenger desperat en tydelig tale omkring troen. Vi er ganske enkelt for kjapp til å tale om den. Vi tilbyr troen til mennesker som ikke er rede for den. Vi presenterer den som om den var det første avdraget på en ny bil. Ved å gjøre dette, nedgraderer vi troen til noe som ikke er mere verd enn en simpel gevinst i en eske med Corn Flakes!

Kirkens forestilling om tro har blitt ødelagt av vår amerikanske kultur. Folk i dette landet har livnært seg på et djevlesk evangelium bestående av selvrespekt, egenverdi, selvhjelp. Vi har blitt fortalt: "Tro på deg selv." Legg så til dette vår tvangstanke om "øyeblikkelig (am.=instant) ditt og datt" -- instant måltider, instant drikkevarer, instant informasjon, instant fornøyelse.

Nå, i sin tur, tilbyr kirker en demonisk diett med egenvilje og å stole på ens ego. Predikanter sier: "Bare gi mentalt samtykke til Guds løfter. Du vil få instant himmel, instant hellighet, instant lykke!"

Dette har frembragt en midlertidig, falsk tro. Folk idag løper til Guds alter uten noen sann overbevisning om synd, og sier: "Jesus frels meg, jeg tror!" Men de har ikke sann tro. Det de har er bare en antakelse!

Du Kan Ikke Stole På Gud Før Du Slutter å Stole På Deg Selv!

Paulus talte ikke om å ha tro, før han hadde mistet all tiltro til sitt eget kjød. Han tok alt det han visste -- all sin utdanning, selvtilitt, evner, læresetninger og iver -- og kastet dem tilside som møkk! Han talte om tro bare etter at

han hadde sagt: "Jeg har ingen tiltro til mitt kjød!"

Det samme er tilfelle for oss! Vi har ikke en frelsende tro før vi har sluttet å tro på at noe eller noen annen enn Jesus kan frelse oss. Før noen er i stand til å ha sann tro, må han ha kommet til en følelse av hvor fortapt, hjelpesløs og fullstendig håpløs han er.

Du kommer kanskje med innvendinger og sier: "Nesten hver gang Jesus utførte et mirakel sa Han til folk: `Bare tro!' " Men i hvert enkelt tilfelle sa Han dette til folk som hadde kommet til slutten av alt håp -- som hadde mistet troen på alt annet. Dette inkluderer faren til den sønnen som ble kastet i ilden av demoner. Det inkluderer også Jairus, som hadde mistet sin tolv år gamle datter i døden. Deres tro var født ut av det faktum at ingenting annet i verden var brukbart. De hadde overlatt alt til Kristus, mens de ropte ut i tro: "Jesus, Du er mitt eneste håp. Dersom Du ikke gjør det, kan det ikke gjøres!"

Men frelsende, rettferdiggjørende tro innbefatter mer enn å gi opp all tillit til kjødet. Det innebærer å underkaste hele ditt liv til Kristus med hele ditt hjerte. Det innebærer en omvendelse som sier: "Jesus, jeg har ingenting å tilby Deg. Jeg er ingenting og jeg har ingenting. Jeg kommer for å underordne meg ditt Herredømme!"

I Romerbrevet 10:9, karakteriserer Paulus frelsende tro som å tro med ditt hjerte og bekjenne med din munn. Han sier at tro er mere enn bare å gi en mental tilslutning. Snarere er det å overgi hele ditt liv til Ham -- av hele ditt hjerte!

I Apostlenes gjerninger 8:37, sa Filip til hoffmannen: "Tror du av hele ditt hjerte, så kan det skje." Hoffmannen svarte "Jeg tror" (samme vers) -- og han ble frelst! Dette var ikke bare et forstandsmessig "ja" til Jesus fra hoffmannen. Det var en full overgivelse av hans vilje -- en betroelse av hele hans liv og fremtid i Herrens hender. Han trodde av hele sitt hjerte!

I motsetning kan vi sette Trollmannen Simon som trodde Paulus' forkynnelse. Men han hadde bare en midlertidig tro, fordi hans hjerte ikke var med i det. Skriften sier at han fremdeles holdt fast på bitterhet! (Se Apg. 8:23).

Det var virkelig mengder av mennesker på Jesu tid som trodde midlertidig på Kristi navn. Men Jesus betrodde seg ikke til dem fordi Han visste at deres hjerter ikke var betrodd til Ham. (Se Joh 2:23-24).

Så du spør, hvem er virkelig rettferdiggjort ved tro? Hvem er det som har fått Kristi fullkomne rettferdighet tilregnet seg? Hvem blir betraktet som hellige innfor Gud?

Det er den som har kommet til endepunktet for all menneskelig hjelp -- som vet at han er fortapt og hjelpeløs! Denne personen har prøvd alt og mislykkes. Og nå har han betrodd hele sitt liv i Herrens hender -- med hele sitt hjerte, sinn, sjel og styrke. Han roper ut: "Herre, jeg er Din -- ta hele meg! Jeg ønsker å bli utfridd fra mine synder. Jeg ønsker å leve Kristuslivet. Herre, Du er mitt eneste håp!"
Det er Enda En Viktig Side Ved Frelsende, Rettferdiggjørende Tro!

Den sterkeste egenskapen i sann, frelsende tro er en lengsel etter å komme nærmere inn til Ham som elsker deg.

"For også Kristus led én gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss frem til Gud, " (1.Pet. 3:18).

Hvorfor led og døde Jesus? Hvorfor skaffet Han tilveie rettferdiggjørelsen for oss? Hvorfor blir Hans fullkomne rettferdighet tilregnet oss?

Det er for å føre oss fram til Gud! Alt handler om intimt fellesskap med Faderen. Du skjønner, frelsende tro har et rop i sitt hjerte: "Å Gud, dra meg nærmere til Deg." Og uten at du har dette som en del av din tro, kan den ikke være en frelsende tro.

Da Adam syndet, mistet han det mest verdifulle noen mann eller kvinne kan eie: fellesskap med Gud. Synd drev Adam bort fra nærheten til Faderen -- og han glemte seg faktisk fra Hans nærvær. Og helt siden den gang, når som helst mennesket syndet, har det en tendens til å løpe og gjemme seg lik sin forfader, Adam.

Dette er grunnen til at Gud hater synden slik -- fordi det frarøver oss Hans fellesskap! Han skapte oss av nettopp denne årsak -- for at vi skulle være sammen med Ham. Og Han lengtet slik etter fellesskap med oss at Han sendte Sin egen Sønn for å dø på et kors, for å rettferdiggjøre oss og rive ned veggene som hindret dette fellesskapet fra

å finne sted.

Dét er rettferdiggjørelsens kraft -- storheten i Kristi fullkomne tilregnede rettferdighet: Den åpnet en vei tilbake til Guds opprinnelige hensikt med å skape mennesket -- til fellesskap med Faderen!

Denne nåværende verden er full av ondskap, baktalelse, sataniske løgner, forførelser, skyld, frykt, fordømmelse -- alt planlagt av Satan for å få oss til å føle oss vanhellig, uverdige til å komme inn i Guds nærvær. Djervelen ønsker å få oss til å gjemme oss slik som Adam -- for å holde oss borte fra fellesskapet med Gud.

Men vi har blitt utfridd fra alt dette. Vi har rett til å være i Guds nærvær -- en invitasjon til Hans trone -- fordi vi står foran Ham med en fullkommen rettferdighet! Vår himmelske Far vil ikke at noe skal stå mellom oss og Ham. Fordi vi bærer Jesu rettferdighets kappe, kan ikke noe holde oss borte fra Faderens frelsende nåde!

Men Gud har ikke bare invitert oss til nådens trone, men Han godkjenner oss som hellige i Kristus. Vår synd er under blodet, tilgitt -- og nå har vi en rett på Hans hellighet. Dessuten, hvis vi har kommet til Jesus med en frelsende tro, da har vi overgitt alt til Ham. Og noe i vårt hjerte lengter alltid etter ham.

Kjære, Jesus døde ikke bare for å føre oss til paradiset. Han døde for at du hver dag skulle få leve i vakkert, nært fellesskap med Faderen. Du kan snakke til Ham, lytte til Ham, be Ham om å lede deg, gi deg råd, fortelle deg hvor du tar feil, overbevise deg om synd -- fordi Han bor i deg ved Sin Ånd!

Å bli utfridd fra den nåværende onde verden betyr ganske enkelt dette:

- Han utfridd oss fra syndens makt, skyld og fordømmelse.
- Han utfridd oss fra fordømmelsen under en anklagende samvittighet.
- Han sonet for hver synd, og frarøvet Satan alle anklager mot oss.
- Han begravde våre synder i glemselsens hav, og naglet alt som gikk imot oss til korset.
- Han rev forhenget i to -- og åpnet opp det Aller Helligste for oss, en vei som vi kan komme til Ham på, og Han til oss.

Du trenger ikke å forstå dyp teologi -- Calvinisme, Armenianisme, antinominisme eller noe annet teologisk begrep for å godta denne sannheten. Du trenger ikke fire års Bibelutdannelse på Universitetet. Alt du trenger er en tro som lengter etter å kjenne Ham som du tror på -- og en hunger i ditt hjerte etter Ham.

Amen!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/3520/>